

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Düsseldorf-Mitte

Strona pozwana: Ibero Tours GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 11 część C ust. 1 i art. 26 dyrektywy 77/388/EWG: szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Czynności biur podróży — Przyznanie rabatu podróżnym powodujące zmniejszenie prowizji biura podróży — Ustalenie podstawy opodatkowania usługi pośrednictwa

Sentencja

Przepisy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, powinny być interpretowane w ten sposób, że określone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C 317/94 Elida Gibbs zasady dotyczące ustalania podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej nie mają zastosowania wówczas, gdy biuro podróży działające w charakterze pośrednika przyznaje konsumentowi końcowemu z własnej inicjatywy i na własny koszt obniżkę ceny na usługę główną świadczoną przez organizatora wycieczek turystycznych.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Ralph Schmid (działający w charakterze syndyka masy upadłości w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Aletty Zimmermann) przeciwko Lilly Hertel

(Sprawa C-328/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Postępowanie upadłościowe — Powództwo o unieważnienie czynności prawnej upadłego — Strona pozwana zamieszkała w państwie trzecim — Jurysdykcja sądu państwa członkowskiego, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika)

(2014/C 85/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ralph Schmid (działający w charakterze syndyka masy upadłości w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Aletty Zimmermann)

Strona pozwana: Lilly Hertel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1) — Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, w zakresie orzeczeń bezpośrednio związanych z postępowaniem upadłościowym — Powództwo o unieważnienie czynności prawnej upadłego (niem. Insolvenzanfechtungsklage) skierowane przeciwko pozwanemu wierzycielowi, którego miejsce zamieszkania znajduje się w państwie trzecim

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, iż sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium postępowanie upadłościowe zostało wszczęte, są właściwe do rozpoznania powództwa o unieważnienie czynności prawnej upadłego, skierowanego przeciwko pozwanemu, który nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 303 z 6.10.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli — Włochy) — Enrico Petillo, Carlo Petillo przeciwko Unipolowi

(Sprawa C-371/12) (¹)

(Obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Dyrektywy 72/166/EWG, 84/5/EWG, 90/232/EWG i 2009/103/EWG — Wypadek drogowy — Szkoda niemajątkowa — Zadośćuczynienie — Przepisy krajowe ustanawiające zasady obliczania zadośćuczynienia w przypadku wypadków drogowych, mniej korzystne dla poszkodowanych niż zasady przewidziane w ogólnym systemie odpowiedzialności cywilnej — Zgodność z ww. dyrektywami)

(2014/C 85/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Enrico Petillo, Carlo Petillo

Strona pozwana: Unipol

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Tivoli — Wykładnia dyrektyw Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1), Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. 1984, L 8, s. 17), Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33) i 2009/103/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263, s. 11) — Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w ruchu drogowym — Określenie szkód objętych obowiązkowo ubezpieczeniem — Przepisy krajowe przewidujące w przypadku wypadku drogowego kwotę zadośćuczynienia za krzywdę niższą od kwoty przewidzianej w ogólnych przepisach prawa cywilnego

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności oraz art. 1 ust. 1 i 2 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one ustawodawstwu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje szczególny system zadośćuczynienia za szkody niemajątkowe powstałe w wyniku lekkich obrażeń cielesnych spowodowanych wypadkami drogowymi ograniczający zadośćuczynienie za wspomniane szkody niemajątkowe w stosunku do tego, co jest przyjęte w dziedzinie zadośćuczynień za identyczne szkody wynikłe z przyczyn innych niż wspomniane wypadki.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.09.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Zjednoczone Królestwo) — Nnamdi Onuekwere przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-378/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 16 ust. 2 i 3 — Prawo stałego pobytu obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii — Uwzględnienie okresów odbywania kary pozbawienia wolności przez tych obywateli)

(2014/C 85/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nnamdi Onuekwere

Druga strona postępowania: Secretary of State for the Home Department

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Wykładnia art. 16 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Prawo stałego pobytu — Pojęcie legalnego pobytu przez okres pięciu lat na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego — Możliwość uwzględnienia okresu odbywania kary pozbawienia wolności

Sentencja

1) Artykuł 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, nie mogą być brane pod uwagę dla celów nabycia przez tego obywatela państwa trzeciego prawa stałego pobytu w rozumieniu tego przepisu.